

denne Sag frem. Det ærede Medlem, som er Partiformand, og som derfor har talt med Udenrigsministeren i Januar, ved, at denne Sag er kommet frem udefra, at Regeringen har følt det som sin Pligt at optage Forhandlinger om denne Sag, har ment, at den ikke kunde paatage sig Ansvaret ved at afvise disse Forhandlinger, og at den derfor maatte føre dem frem til en Løsning. Og jeg beder det ærede Medlem erindre, at der ikke var nogen af Rigsdagens Partiformænd — nu kan de bedømme, hvad der foregik i den Henvendelse, ganske som de vil —, der sagde til Udenrigsministeren: Denne Sag kan ikke løses under Krigen. Jeg har det Indtryk, at de ved Konferencerne den Gang forstod, hvilke Grunde der havde været for Regeringen til, da denne Sag var rejst af de Forenede Stater, at føle sig forpligtet til at optage Forhandlinger om den. Denne Sag er heller ikke bragt frem som et Stridsspørgsmaal af Regeringen. Men efter at den var naaet frem til Rigsdagen og paa et Tidspunkt, da de Tilkendegivelser, som fremkom i Partiet Venstres Presse ude i Landet, og de Udtalelser, som Mand og Mand imellem veksledes af Politikere under det lukkede Møde og efter dette Møde, gav Indtryk af, at den vilde faa en hurtig og fredelig Løsning — jeg beder det ærede 7de Medlem for 1ste Kreds (Holger Petersen) erindre, om han ikke ogsaa den Gang har været af den Opfattelse — saa sker der her i Landet noget — og disse Ord retter jeg til det ærede 1ste Medlem for 7de Kreds (Rottbøll) —, som pludselig forandrer Sagens Stilling og bringer den ud af det rolige Leje, hvori alle maatte tro, at den vilde vedblive at ligge. Der sker det, at en Kreds af Befolkningen, om hvilken jeg absolut fastholder Betegnelsen „neutral“, og som har Organer, om hvilke der ikke kan bruges andre Udtryk, end at de er absolut neutrale, sætter en Agitation i Gang for at bruge denne Sag mod Bæreren af Landets Udenrigspolitik, den nuværende Udenrigsminister. Og saa sker der dette, som saa mange alvorlige konservative Mænd aabent erkender overfor os, dette beklagelige, at det konservative Folkeparti taber sin Ledelse og lader den gaa over til disse Kredse. Det er disse Kredse, som har taget Magten over det konservative Folkeparti, i den Grad endogsaa, at man nu ser det ærede 2det Medlem for 10de Kreds (Frijs), den eneste Fører, som vor konservative Politik i mange Aar har haft, efter en Kamp indenfor sit Parti blive slaaet saa fuldkomment ned af de andre Elementer, at

han maa trække sig tilbage til den Erklæring, han har afgivet, i sidste Øjeblik endogsaa forladt af det ærede 1ste Medlem for 7de Kreds (Rottbøll), som en Tid stod sammen med ham. Det er disse absolut uneutrale Kredse, som har sejret i denne Kampagne over det konservative Folkeparti, og det er en Leder af Venstre — som ikke har Tilslutning hos alle Medlemmer i denne Sal; jeg kan se baade paa den ene og den anden her i Salen, og de vil, hvis de skal tale Sandhed, ikke nægte det, at de har stridt imod —, der har ført dem ind i en Politik, som gaar ud paa at bruge den Situation, hvori det konservative Folkeparti er blevet besejret af den absolut uneutrale Presse og dens Kredse her i København. Dette er Sandheden, og derfor skal det ogsaa siges. Og netop fordi det har vist sig, at Partierne paa Rigsdagen har været paavirkede af disse absolut uneutrale Kredse, er det en Nødvendighed for Landet, at der ikke skabes et Samlingsministerium, som ikke giver et absolut sikkert Udtryk for, at det er Folketingets Flertal, der har Ledelsen, det Flertal, som er upaavirket af disse absolut uneutrale Kredse.

Dette var den ene Grund til, at det var et uravindeligt Krav, at Folketingets Flertal blev repræsenteret i Regeringen med 7 mod 6. Men jeg troede ikke, at det skulde være nødvendigt overfor det ærede Medlem, som er Ordfører for Flertallet, og som har sit Sæde i Venstre, at sige, at der ogsaa er en god indre Grund, nemlig vor Forfatnings fundamentale Krav om Folketingets førende Stilling, som har dette Krav frem. Til de Medlemmer, der her har talt om Samlingsministerium, vil jeg sige, at hvis Unionisterne i England, den Gang der der blev Tale om et Samlingsministerium, var kommet til Føreren for det liberale Parti, som den Gang i Kraft af, at det var Underhusets Flertal, sad med hele Regeringen, og havde sagt: Vi træder ikke ind i et Samlingsministerium uden paa den Betingelse, at vi og I faar lige mange Mandater, og at Ministeriet skifter Navn, saa havde det engelske Folketingsflertals Leder ikke med den samme Taalmodighed, hvormed vi i 4 Dage har siddet og drøftet disse Sager, hørt paa Oppositionen. Vi har i 4 Dage alvorlig bestræbt os for at finde en Udvej, hvorved det fundamentale forfatningsmæssige Krav, som nu ogsaa paa Grund af de ydre Omstændigheder var særlig paakrævet, blev respekteret. Men naar man ikke fra anden Side vilde det, ja saa var der jo ingen Vej udenom. Og jeg turde